

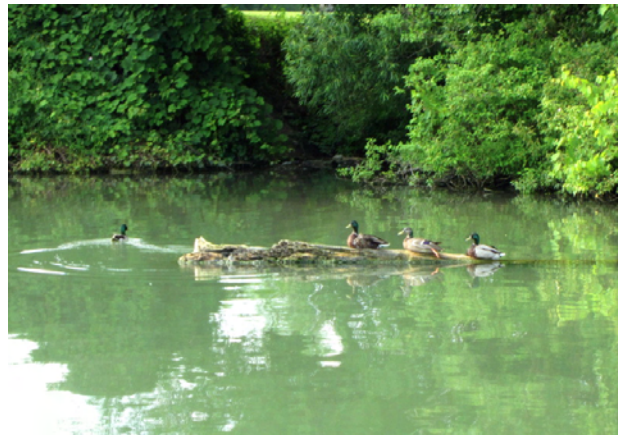
Resebrev - juli 2011. På sötvatten över Lake Erie och Lake St. Clair

Ljuvliga, stilla morgnar med härliga färger. Blå himmel, frodig grönska och blomster i alla dess färger. Krusningarna på vattnet gör vi själva. Härligt sommarväder, bara att njuta! Säsongen är inte riktigt igång än så mötena är få. Det fina vädret gör att många nyttjar den gamla dragvägen längs kanalen, t ex joggare, hundägare, flanörer och cyklister. Just att cykla längs kanalen är en populär aktivitet som fler och fler gör för varje år. De cyklar lätt ifrån oss så kanske är det något sådant man skall göra!

Helt stilla morgnar...

När vi gled in i den sista dubbelslussen, som lyfte oss ytterligare 49 fot upp till Lake Eries nivå, var det med en skön känsla. Efter 15 lyftbroar och 35 slussar kände vi oss färdiga med kanalåkande.

Sista slussen, t.h. den gamla med fem på rad På väg att göra en ank-ring?

2 juli kom vi till Buffalo där vi bokade plats i marina för att kolla in hur man firar 4 juli och därefter påmastning. Skall bli så skönt att få tillbaka vår segelbåt! Men först lite båtjobb.

Buffalo blev en besvikelse. Detta är staten New Yorks näst största stad så vi hade en del förväntningar. Med sitt läge vid Lake Eries ostkust och utlopp för Erie kanal och endast 10 miles från Niagarafallen borde detta vara en stor turiststad.

Här finns en hel del museer och ett rikt kulturliv men i övrigt har nog stadsplanerarna tänkt lite fel. Något flera ortsbör vittnade om.

4th July tog vi "ledigt" och cyklade till "Waterfront". Fin cykeltur på 1 mil längs Niagara River som verkligen visade upp hur strömt här kan vara, upp till 12 knop! Till vår besvikelse fanns det bara lite båtar och en scen vid kajen. Dessutom en stor marina från 1960-talet med klumpiga, fula betongbyggnader. Det var också där det fanns en restaurang, med snabbmat.

Niagara River, upp till 12 knops ström!

En hel del folk ute men ingen som verkade fira något. Det slutade med att vi cyklade tillbaka hemåt och åt på en restaurang strax intill oss. Där satt vi bra på en uteservering som hängde ut över floden.

Kvällen tillbringade vi i marinan, där man sades ha bästa utsikt över fyrverkerierna, som är den stora grejen denna dag. Vi blev inbjudna till en grannbåt och fick en trevlig kväll. När mörkret föll började det smattra och skjutas raketer från alla håll. Inget organiserat och inget spektakulärt. Detta var nog inte rätt stad att vara i på denna dag.

4th July vajade flaggorna!

Middag för EN!

Mätt kaptan fick en doggybag

Människorna har däremot överträffat alla förväntningar. Vi vet snart inte hur många erbjudanden vi fått om skjuts till det ena eller det andra. Givetvis utnyttjade vi det också. I det här landet måste man vara bilburen för att komma till större affärer.

Vår närmaste grannbåt kom speciellt ner en vardag för att ge oss en flaska lokalt vin som han tyckte vi skulle ha som minne! Alla i och runt marinan vet vilka vi är och många är nyfikna på vår resa. Det är något som är kul här i USA. Man är aldrig avundsjuk utan tycker det är fantastiskt när någon gör något bra eller utöver det vanliga. Som att vi sålt allt vi ägt och nu bränner pengarna och så småningom kommer hem till ingenting, dvs inga jobb och fortfarande några år till pensionen. Den förresten är ju ett kapitel för sig, den lär väl knappast bli så hög, med några års frånvaro.

Men, åter till jänkarna, de tycker det är helt fantastiskt att vi har vågat ta detta steg! Många tar i hand och gratulerar, med kommentaren ”-Helt rätt gjort”. Vi håller förstås med. Man vet ju tyvärr aldrig vad som händer sen?

Så kom seaQwest´s mast upp igen. Underbart att få tomt på däck och så härligt att få seglen på plats. Efter dessa veckor på floder och kanaler skall det bli skönt att sträcka ut på lite större vatten. Och stort är det! De stora sjöarna är var och en i klass med Östersjön så det finns lite yta att segla på. Till vår stora glädje ser inte vattnet ut som insjöar gör hemma utan här är det grönt och fräscht. Det skall till och med finnas gott om fina sandstränder.

Mast på och rengöring av skrov efter kanalfärd

Vi startade med en kort segling, 25 Nm, över till Port Colborne och plötsligt var vi i Kanada. Mycket smidig inklarering här, man ringer ett samtal och lämnar all information och en stund senare står tull och immigration på bryggan. Lite nervöst då man har liknande regler som vi hade hemma före EU, dvs. att bara en liten ranson alkohol får tas in i landet. Priserna på alkoholvaror är här det dubbla mot USA, så vi hade förstås laddat upp.

Vi sa som det var, ja vi har alkohol ombord, för personligt bruk då detta är vårt hem. Båda beordrades vi ut på bryggan där immigrationstjejen tog hand om våra pass medan en tullare ensam undersökte båten. Hon rotade nog överallt att döma av spåren hon lämnade efter sig. Allt gick bra, man översåg tydligen med kartongerna i förpiken. Det bästa var att på samma gång checkade vi även ut ur USA, de sköter det sinsemellan.

Port Colborne är en liten trivsamt småstad som ligger där Welland Canal startar från Lake Erie och bara 30 minuters bilresa från Niagara Falls. Dagligen ser man stora fartyg som skall slussa ner till Lake Ontario. Och en och annan liten segelbåt som skall slussa tillsammans med dessa giganter. Skräckhistorierna är många och vi är idag väldigt glada att vi inte tog den vägen!

Fartyg som lämnar Welland Canal

Hösten 2009 träffade vi ett kanadensiskt par i Gibraltar och senare på Kanarieöarna. Nancy och Stephen var då på hemväg från sin jorden runtsegling. Nu kom de i bil till Port Colborne, de bor någon timmas bilresa härifrån, och hälsade på. Kärt återseende förstås och mycket att prata om. Dessutom skulle det bli utflykt.

De körde oss till Niagara Falls, vilket vi fått veta ses bäst från den kanadensiska sidan. Vi blev inte besvikna! Maffigt, mäktigt, imponerande, fantastiskt! Fallen är inte världens högsta, fallhöjden är 54 meter, men bredden gör att det är enorma vattenmängder som passerar.

Det amerikanska fallet på lite håll

Och från vattenytan

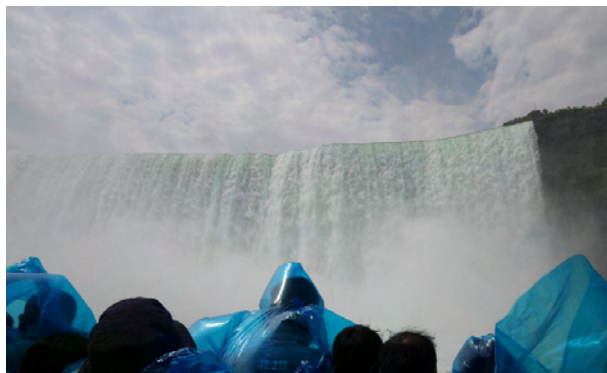
Det amerikanska fallet är 320 meter brett medan det kanadensiska, hästskoformade är hela 790 meter i bredd. En hel del av vattnet leds undan i tunnlar till elproduktion men minst 2 000 liter per sekund rinner ner i fallen. Kapten räknade snabbt om det till 90 miljoner breddfulla badkar i timman! Vi hade en härlig förmiddag vid fallen och åkte ut i en båt som körde ända fram till det kanadensiska fallet och det kändes faktiskt som om vi stod inne under det. Alla med regnkappor på förstås.

Båtturen, med båtarna Maid of the Mist, är den populäraste attraktionen vid fallen som årligen besöks av ca 20 miljoner turister. Tvillingstäderna heter Niagara Falls på båda sidor och har massor med stora hotellanläggningar och casinon. Hela centrum är som en stor park där fallen kan ses från olika vinklar och höjder, bland annat finns flera utsiktstorn.

Det kanadensiska hästskofallet från ovan

Och underifrån!

Niagarafallen!

Färden gick vidare till det lilla pittoreska samhället Niagara-on-the-Lake, som ligger vid den norra änden av Niagara River, vid Lake Ontario. Här blev det lunch och vi strosade runt och bara insöp atmosfären i denna lilla populära turistort. Fullt av blommor överallt, ståtliga gamla byggnader och ekipage med häst & vagn.

Niagara-on-the-Lake

Dagen avslutades med besök på vingården Jackson-Triggs. Ja, vin i Kanada! Något vi aldrig hade hört talas om men just i denna del av landet finns en hel del vingårdar. Man har fina vårar och varma somrar, och med hjälp av teknik kan man styra klimatet för vinrankorna och lyckas odla vindruvor. Rundvandringen avslutades med vinprovning och vi testade såväl vita som röda viner. Sparkling Merlot var en höjdarkandidat! Sist blev det dags för stoltheten, Icewine! Något vi inte kände till, men en stor exportvara till bland annat Japan. Det visade sig vara ett dessertvin! Sött, men drucket på rätt sätt, det vill säga med tungspetsen under glaskanten så att de smaklökar som känner sött inte får vara med, var det helt ok.

Merlot-druvor, en av sorterna man odlade

Vinprovning tillsammans med Nancy och Stephen

En liten bonus blev själva bilresan som visade upp ett landskap som starkt påminde om det svenska. Man kan förstå att många hockeyspelare har trivts bra i Kanada, vi har som länder mycket gemensamt.

De närmaste dagarna blåste det upp, från fel håll, och vi blev inblåsta i Port Colborne. Första gången sedan Engelska kanalen då vi inte kan gå då det passar oss! Inget problem i sig, det finns alltid något att göra på en båt men vi ville ju vidare västerut. Onsdagen kom med strålande väder och prognosen sa nordlig vind vridande till nordost. Perfekt! Iväg redan klockan 6.00 och efter en dag i allt från sydvästlig till nordvästlig vind kunde vi lägga till i Port Dover under eftermiddagen. Lite konstigt att veta att vi är på sötvatten. Det ser inte ut som vi föreställer oss insjöar hemma. Kort, krabb sjö men det har vi ju hemma också. Lake Erie är i storlek som Kattegatt och Skagerack tillsammans så man ser ofta inte land när man är ute. Rent, fräscht vatten! Det är en härlig känsla. Fiskmåsar. Inga saltrester efter stänk på båten.

Port Dover är hemmahamn för Nancy & Stephens båt, Toboggan, och här skulle det bli kappsegling denna kväll. En kul parantes är att vi var första utländska båt som besökt hamnen på 15 år! (Amerikaner räknas troligen inte). Våra vänner valde denna kväll att, tillsammans med sitt tävlingsteam, ta sin årliga omgång som startbåt så att vi kunde få vara med ombord. Allt mycket seriöst ordnat med utlagd startboj anpassad till dagens vindförhållanden, startskott, bojar ute på banan och noggrann tidtagning.

Där gick startskottet!

De 21 båtarna startade i två klasser, familjeseglare och racers. I den sistnämnda klassen startade bara 8 båtar men oj, vilka segel de hade. De var nog värda klart mer än båtarna! Spännande var det i alla fall och vädret var perfekt så det blev en härlig kväll för oss tillsammans med gänget ombord på Toboggan.

På olika ben - de båda klasserna möts

Nästa dag gick vi söderut, till Long Point som är en lång halvö på den kanadensiska sidan. Här kan man gå in bakom ett sandrev, Bluff Bar, och ankra. Vi blev helt ensamma här till kvällen då de små motorbåtarna med fiskeglada grabbar åkt hem. Hela Long Point är fridlyst. Marken ägdes tidigare av en rik kanadensisk familj som idag bara har kvar ett par stugor längst ut, resten av marken har man skänkt till staten.

Och äntligen fick vi en härlig segling söderut, till staden Erie och vi var tillbaka i USA igen. Här finns en av de stora sjöarnas bäst skyddade hamnar med en park som omsluter hela hamnområdet. Längst in finns en djup balja med en marina och plast för ankarliggare. Incheckningen till USA igen gjordes enkelt med den videotelefon som hängde bakom en byggnad. Alla uppgifter lämnades över telefon och både tull och immigration var klart. Nu ville vi ha den lilla vita I-94 lappen i våra pass så att vi stämplades in med sex nya månader som vi får vistas i landet. Vår första incheckning i Florida gav oss rätt att stanna i sex månader, men det skulle innebära att vi måste lämna USA i slutet av september. Därför har vi nu checkat ut och våra nya sex månader ger oss rätt att stanna till i januari 2012. Vi lär ju inte vara nere vid Mexikanska Golfen förrän runt 1 december i år. Inga problem, man skickade ut en dam i bil för att ge oss denna.

Dessutom tipsade hon oss om att det pågick en stor MC-mässa i Erie.

På lördagen blev det dingefärd in till staden och där fanns det motorcyklar! Tusentals hojar från hela landet hade samlats i Erie denna helg och inte sammanlagt i hela mitt liv har jag sett så många läckra cyklar, främst HD:ar. Erie ligger i Pennsylvania där dessa motorcyklar byggs, i staden York. Redan 1903 började William Harley & Arthur Davidsson tillverkningen av dessa härliga åk. Stämningen var på topp!

Senaste nytt på ölfronten - aluminiumflaska!

Blänkande krom, svart läder, nitar, härliga lacker och läckra motiv. Allt fanns i tusental. Parkerade motorcyklar i fyra led längs gatan tog upp flera kvarter. Ägarna till dessa välskötta exemplar är oftast i 50-årsåldern men det finns de som är både 20 yngre och 20 år äldre! Fantastiskt att se.

I rad efter rad...

Med blänkande krom och läckra lacker!

I mitten en park där alla tänkbara tillbehör kunde köpas och en scen för uppvisning. Här såg vi en häftig show med Bill Dixon, världens främste stuntförare av MC och försteförare hos Yamaha sedan 5 år tillbaka. Och killen är bara 25 år! Motorcykeln var en Yamaha RS1, en sådan hade vår äldste son för många år sedan. Och plötsligt kom den tillbaka, knuten i magen varje gång man kom hem och cykeln var borta. Skönt att den tiden är förbi!

Bill Dixon visar hur man kan köra

Medan vi gick på MC-mässan kom ett par i militära kamouflagekläder fram till mig. De ville ha bidrag och sälja flaggor till förmån för krigsveteraner, denna gång från kriget i Irak.

Varje liten stad vi har besökt har sina offer och veteraner från olika krig, det finns alltid en minnesplats och ofta samlas det in pengar till dessa tidigare soldater.

Typisk minnesplats för krigsveteraner

Då jag tycker kvalificerat illa om när man tigger pengar talade jag om att jag inte kommer från Amerika och även om Irak kan beröra oss alla känner jag inte att dessa veteraner faller på mig. De gick vidare, men kapten hörde kommentaren: -"Hon var från Kanada". Det säger lite om deras inbördes relation. Både amerikaner och kanadensare talar ofta nedlåtande om varandra och om olika företeelser i respektive land. Känns bekant. Storebror & lillebror har alltid varit grannar. Oavsett var i världen man bor.

Vi fick ett par fina kvällar i Fairport Harbour, där vi gästade Jack & Sue som vi mött tidigare. Här blev vi skjutsade till stora mataffärer och kunde bunkra ordentligt. Sällskapet utökades med vår grannbåt från Erie och det blev livliga diskussioner om allt mellan himmel och jord. Mycket lärorikt för oss.

Ännu en lång dag tog oss till västra delen av sjön som stoltserar med en ö-värld. Vårt första stopp blev på Kelleys Island som har en stor, härlig ankarvik på norrsidan. Här kunde vi bada för första gången på väldigt länge, inte fel i 27-gradigt sötvatten. Något som behövs för att få ner kroppstemperaturen då och då. Vi är i en period då det är 35-40 grader på dagarna och aldrig går under 30 ens på nätterna. Det är extrem värme i mellersta och östra USA just nu och folk har till och med dött här av värmen.

Kelleys Island var ännu ett tips från folk som vi har mött på vägen. Man är verkligen mån om att vi skall få se amerikanernas favoritplatser och delar glatt med sig av sina tips. Så är det hela tiden, så vi försöker att inte planera för detaljerat utan att hellre ha en grovplan för vår tid i USA och en halvplan för de närmaste veckorna. Det gör att vi kan vara flexibla och ta till vara både de tips vi får och erbjudanden om att gästa loopers/seglare och få hjälp med både det ena och det andra.

Tyvärr var hållbotten dålig vid Kelleys Island så med friskande vindar flyttade vi istället till nästa ö, South Bass Island.

Där lägger man sig på boj vid Put-in-Bay. Då ingår även watertaxi i avgiften så det är bara att ropa på VHF:en när man vill iland. Och iland vill man för här är mysigt om än mycket turistigt. Känns lite som man är på ett stort tivoli eller att hela stan består av kulisser. Pubar, restauranger, klädaffärer, musikartister och souvenirer. Golfbilar i mängder, och cyklar. Sommarorten nummer ett i Lake Erie, dit lobsters flygs in från Maine.

Kan konstatera att vi redan gjort halva loopen!

Ön är perfekt i storlek för att köra runt med golfbil eller, att som vi, cykla. För här finns en hel del annat att se än den lilla staden. Vi tog oss till sydsidan och kikade på fyren. På vår väg tillbaka hittade vi ett Nature Center som visade upp de djur som man träffar på runt Lake Erie. Men i uppstoppade versioner. Jättefint arrangerat och med möjlighet att få titta ordentligt på djuren.

Många av djuren finns även där hemma!

Vi rullade vidare till en av öns vintillverkare som också hade en fascinerande kristallgrotta. Heinemanns vinner årligen massor av priser för sina viner men vi var måttligt imponerade. Har man besökt franska och italienska vingårdar med massor av anor känns dessa lokala tillverkare mer som ett hemmabryggeri.

Till kvällen var vi på utomhuskonsert med ett band som spelade Bluegrass, vilket mer lät som skotsk folkmusik. Men det svängde rejält så vi fick mersmak och fortsatte på pub där ett band spelade. Bra låtar & fullt ös på dansgolvet. Sent vinglade vi hem på trötta fötter.

Nästa dag firades det "Christmas in July" i Put-in-Bay!?

Denna sommarort har ju aldrig några turister kring jultid så därför skapades detta smått tokiga evenemang. Julpynt på såväl fasader som båtar, bilburen parad som körde runt i det lilla centrumet och givetvis folk klädda i alla möjliga slags tokiga julkreationer. Julstämning var det däremot ont om.

Vi fick en fin sista seglingsdag på Lake Erie innan vi började klättringen uppåt i Detroit River. Här stiger nämligen vattennivån minst 6 fot! Halvvägs upp längs floden hade vi sett att man borde kunna stanna i en förort till Detroit. De flesta vi mött har avrått oss från just Detroit. Här har lågkonjunkturen slagit till med full kraft och både arbetslöshet och kriminalitet är hög i denna mångmiljonstad. Antalet mord som begås sägs vara högst i landet. Borgmästaren sitter i fängelse för ekonomisk brottslighet och så vidare.

Enda felet var att bara en marina hade tillräckligt djup vid bryggan för oss. När vi närmade oss ringde vi till Wyandotte Yacht Club, som är helt privat. Killen som svarade i klubbhuset visste inget om besökande båtar. Men han lovade att kolla upp och be någon ringa oss. Lite senare ringde hamnkaptten och när vi förklarade situationen så tog de emot oss. Något de aldrig gör annars. Vi hann inte mer än lägga till och duscha innan vi blev bjudna ombord på en motorbåt på vår brygga där 10 personer hade samlats för att äta pizza som de hade hämtat. Senare på kvällen bjöds vi in till

klubbhuset och dess bar och träffade många av medlemmarna. Alla förstår nyfikna på vår resa och en del kunde knappt förstå att vi verkligen kommit över Atlanten. I den båten!? En härlig kväll bland otroligt vänliga människor.

Något vi märkt i många länder är att dessa Yacht Clubar inte är vad vi är vana vid. I många europeiska länder har man inte ens båt men är medlem i en social yacht club. Här i USA har man båtar som man använder på semestern och på helger gör man kanske dagsturer men umgås gör man på klubben. Wyandotte Yacht Club har en stor bar med alla rättigheter och ett gediget program med aktiviteter under helgerna för medlemmarna.

Det som lockade oss i Detroit var the Henry Ford. En helt enorm anläggning som rymmer Ford-fabriken, där man kan få åka på en guidad tur, en IMAX-biograf, Henry Ford-muséet och Greenfield Village. Området är det största inomhus- och utomhusmuséet i Amerika.

Vi startade med en heldag på Henry Ford-muséet som givetvis visar Fords bilar men också mycket, mycket mer. Det har funnits sedan 1929 och Henry Ford själv skall ha sagt: "Jag samlar vårt folks historia, som skrivits i saker deras händer skapat och använt. När vi är klara kan vi återge hur amerikanska liv levdes, och det tycker jag är det bästa sättet att bevara vår historia."

T-Fordar fanns det flera

Presidentbilar, Reagans, Kennedys osv.

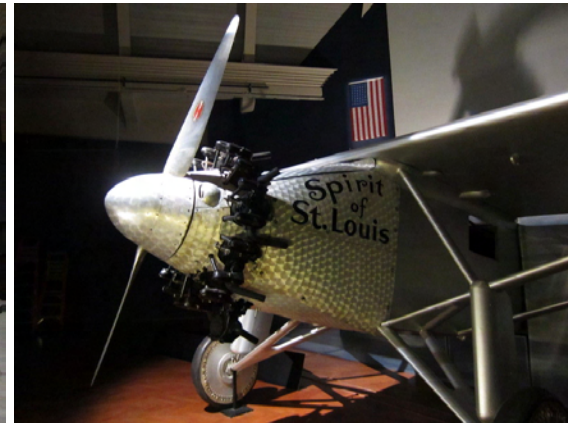
Bugattin - fräckaste bilen som byggts?

Utöver bilarna visas bland annat tåg, ångmaskiner, amerikanska uppfinningar, luftens hjältar och deras plan, jordbruksredskap och möbler. Här finns också utställningar om den amerikanska självständighetsförklaringen, om frihet och rättvisa för alla, om inbördeskriget, om 1900-talet och här visas prototypen för det runda aluminiumhuset "Dymaxion House" från 1946. Allt i en och samma byggnad! Som är 49 000 kvadratmeter stor. Här fanns mycket att fascineras av och beundra.

Olika flygexpeditioner, denna till Antarktis

Spirit of St. Louis - Charles Lindbergs plan!

Delarna till en T-Ford

En av många ångmaskiner

Vardagsrummet i Dymaxion House

Nästa dag ägnades åt Greenfield Village, som också grundades 1929 och som sedan byggts på. Här har man skapat ett samhälle med byggnader som har anknytning till många av den tidens stora profiler. Här finns till exempel en bondgård, en hantverksby, en huvudgata med affärer och restauranger, en karusell, Henry Fords kvarter, Thomas Alva Edisons verkstäder, bröderna Wrights cykelverkstad, en plantage, ett kapell och diverse lantligare bostäder.

Hus i engelsk stil

Ett ångdrivet tåg kör runt området och man kan åka med häst & vagn eller ta en tur i en T-Ford längs gatorna. Tidsenligt klädda människor rör sig till fots och på cyklar och i parken spelades något spel och liknande. I hantverksbyn utövas hantverken och produkterna säljs i en butik. I nästan alla byggnader finns någon som kan berätta om huset och dess innevägnares historia. Allt är gammalt, välskött och i mycket hög kvalitet. Imponerande!

På vandring genom staden

Orkade man inte gå kunde man ta häst & vagn...

...eller en tur med en T-Ford

Olika hantverk visades

Det fanns en speceributik

Och en smedja

Dagen avslutades med hamburgerkväll på yachtcluben. En grillintresserad kille hade själv byggt en grill i kolossalformat och grillade till alla. Han kunde till och med grilla hel gris på denna grill. Eftersom det var vår sista kväll på klubben var det förstås kul att få chans att tacka för oss och ta ordentligt farväl av dessa människor som visat sådan gästfrihet.

Nu gick vi upp i den lilla Lake St. Clair och efter några intensiva veckor med umgänge och upplevelser smög vi oss in till Black Creek vid Metro Beach och ankrade. Lite spännande, djupet är normalt inte mer än 1,5 meter på sina ställen men just nu var vattenståndet så högt, + 75 cm, att vi kunde gå in. Helt underbart att vara lite "off" några dagar och komma ikapp sig, både mentalt och praktiskt.

Det är fortfarande extremt varmt och nu fick vi höra att nej, det är inte rekordvärme. En gång tidigare har det faktiskt varit varmare i juli! Samtidigt är vädret opålitligt och växlar ofta. Vindarna kommer från alla möjliga håll och minst en gång per vecka har vi åskoväder.

Vi seglade upp genom St. Claire River och gick in till Port Huron. Här hann vi inte mer än lägga till förrän grannen erbjöd skjuts till stranden och/eller mataffären. Bra för oss, för här skall vi proviantera inför kommande veckor i Kanada!

På lördagen pågick en mäsja för antika och klassiska båtar i vår marina som fylldes av vackra båtar från mitten av 1900-talet. Vi gick förstås runt och kikade och bara njöt av allt det vackra. Många var i blänkande trä och i skick som nya. Chris Craft var det vanligaste märket. Kanske inte så konstigt, de tillverkades i Algonac som ligger i södra delen av St. Clair River.

Välskött båt från 1933

För bara 10 cent åker man 1 timmas guidad tur i trolley genom centrala Port Huron. Ett bra sätt att få en överblick. Här finns en hel del fina gamla byggnader och förstås, närheten till vattnet. Staden har flera industrier och är främst en underleverantör till bilindustrin. Idag är arbetslösheten så hög som 25 % och många ställen har fått slå igen.

Fin gammal trolley

Månaden avslutades med teaterbesök. Den lokala föreningen är mycket aktiv, med fyra pjäser per år, och satte under tre dagar upp musikalen The Wiz! Ur Trollkarlen från Oz. Bra spel och sånger och jättefina dräkter. Vi var helnöjda, en fin avkoppling, i svala lokaler, från bunkring och andra förberedelser. Men nu väntar Kanadas vildmark!

Heléne @ seaQwest

Downtown Detroit till vänster, till höger GM:s huvudkontor